

μού είσαι, σὰ μπουφός, κουρνιασμένος ;
 "Όθε μούσκλο μουχνό και μευσκεμένη πλάκα,
 ρουφάς θροφή, σάν τή μουσάκα ;
 Ξεφάντωση γλυκιά, χαριτωμένη !
 Στήν κοιλιά σου ο δεττώρος πάντα μένει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Νιόθεις, εδώ στην έρμο ή πλάνησή μου
 ποιά νέα δύναμη δίνει στη ζωή μου ;
 Τήν εύτυχία μου αν μπόρεις να υποψιάσεις,
 ω θάσσουν τόσο σατανάς να τη ματιάσεις.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Γλέντι υπεργήινο ! Να πλαγιάζει
 στο βουνό με τη νότια της νυχτός
 και γίς κι ούράνια μ' αναγάλια νάγκαλιάζει,
 να φουσκώνει σὰ νάτανε θεός,
 να ψάχνει μ' υποψιάρα όρμη της γίς τὰ βύθη,
 όλο τὸ ἐξάμερο έργο να τάνουει στα στήθη,
 ναπολαδαίνει γαύρος—αί ξέρω κ' εγώ ;—
 να ξεχειλίζει σὲ γητιές, σὲ πὰν να λιώνει,
 πάει ο άνθρωπος ο δόλιος σὲ καλό,
 και στερνά τὸ ὕψηλὸ τὸ σοφικόν*) (μὲ χειρονομία)
 δὲ στέκει να τὸ πὼ πὼς—να τελιώνει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ντροπή !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Σὰ να μὴν εἶν' της ἀρεσιᾶς σας
 σεμνά «ντροπή» να λένε δικαίωμά σας.
 Σταγνὰ ταῦτιά εκείνα δὲν πάει να φτάνουν,
 πὸ δίχως τους ἀγνὲς καρδιές δὲν κάνουν.
 Κοντολογής, ἀφίνω τάφεντός—
 σὰ βρίσκει γούστο—να γελιέται μοναχός.
 Δὲν τὸ βαστά μακρότερα όμως.
 Σὰ νάχεις κιόλα λαχνιάσει,
 κι αν πίσω κρατήσῃ, θὰ σὲ πιάσει
 ἡ τρέλλα, εἴτ' ἀνατρέχιασμα και τρόμος.
 Μὰ φτάνει ! Ἡ ἐγγύη σου εἶνε μέλας καθισμένη
 κι όλα της εἶνε μαύρα και θολά,
 ἀπὸ τὸ νου της ἡ ἔγνια σου δὲ βγαίνει
 σ' ἀγαπάει πάρα θυνατά.
 Στὴν ἀρχὴ τὸ πάθος σου εἶχε ξεχειλίσῃ,
 σὰ ρυάκι ἀπ' τὸ λιομένο χιόνι φουσκωτό
 μὲς τὴν καρδιά της τόχεις όλο χύσει,
 και νὰ τὸ ρυάκι σου ξανὰ ρηχό.

*)=Intuition. Τὸ ἔδρεμα τὸ χρωστῶ μαζί μὲ ἄλλα
 σὲ σοφὸ φίλο μου Κ. Θεοτόκη.

ΠΕΤΡΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Στὰ χέρια
 τῆς ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ
 τὰ φιλιτισμένα και τὰ θαματούργα
 πὸ ξέρουνε κι ἀνοίγουν όλες τίς πόρτες
 τῆς Καλοσύνης
 βάζω-σπουργιάνια νιογέννητα και λιγόχρονα-
 τίς ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ
 να χαροῦνε λίγο τὸν ἥλιο
 πρὶ νὰ πεθάνουν.

«Εἶσι κάποια κοντάρια δημοφῶ
 και ντελικάτα σποῦν, όταν ἡ σημαία
 εἶναι μεγάλη και φουήξει βογιάς».

Πετρούλα Ψηλορείτη

Α'.

ΤΡΙΟΜΦΑΛΗ

I.

«Ένας ἥλιος ἄρρωστος, ἄσκημος, χωρίς ἀχτίδες

Νομίζω, ἀντὶ τοὺς λόγγους να τὸ στρώσει,
 θάστεκε τὰφέντη τοῦ τρανού,
 τὰ κόπια τῆς ἀγάπης να πλερόσει
 τοῦ δύστουχου τοῦ μαϊμουδιού.

Τῆς φαίνεται' ο καιρὸς μακρὸς φριχτά
 στέκει σὲ τζάκι και τὰ σύγνεφα κοιτάει,
 πάνω ἀπ' τὸ κάστρο πὸ περνούν ψηλά.
 Νάμουν πουλάκι ! να πὼς τραγουδάει
 όλη τὴ μέρα, ἐπὶ μισὴ νυχτιά.
 Πότε χαρούμενη εἶνε, πὸ συχνὰ θλιμένη,
 πότε κλαμένη όσο μπορεί,
 κι ἀπὲ ἡσυχία ξανά, κανεὶς θαρρεί,
 και πάντα ἐρωτεμένη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Όχι ! Όχι !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Δὲ θὰ μὸς πέσεις στὴ θηλιά ; !

ΦΑΟΥΣΤ.

Μιανέ ! μακριὰ ἀπὸ μένα
 μὴ μελετᾷς τῶριο τὸ πλάσμα ! Μὴ
 τὴν πιθυμιά γιὰ τὸ γλυκὸ κορμί
 φέρνεις ξανά στὰ ματωμένα φρένα !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Τί θὲς λοιπόν ; Θαρρεὶ πὼς τόχεις σνάσει,
 κι ἀπάνου κάτω αὐτοῦ τόχομε φτάσει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Κοντά της εἶμαι, όπου κι αν εἶμαι ἀκόμα,
 δὲν τὴ χάνω ποτέ, δὲν τὴν ξεχνώ
 ναί, και τὸ ἴδιο τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα,
 σὰν τάγγιζουν τὰ χεῖλη της, φρονώ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Καλά, ἀδερφέ ! Κ' εἶναι γιὰ τὸ ζευγάρι,
 πὸ μὲς τὰ ρόδα βλάστησε σου φρονὴ τὴ χάρη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Χάσου, ρουφιάνε !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Εὐγε ! Σιὲς βρίστε, ἐγὼ γελῶ.
 'Ο θεός, πὸχει πλάσει νιὸς και κόρες, ἔχει
 πάρει και τὸ ἔργο αὐτὸς τὸ εὐγενικό,
 στὴν περίστασι μόνος να συντρέχει.
 'Εμπρός ! Κανένας σὰς λυπάται !
 Στὴν κάμαρα τοῦ κοριτσιού σας πάτε
 κι ὀχι σὲ θάνατο, πιστέβω.

και χωρίς ζεστασιὰ θαμποκυλούσε και τὴ μέρα
 ἐκείνη ἀπάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι, πλανταγμένος μέσα
 στοὺς καπνὸς και στὴν ἀντάρα.

Δὲν εἶτανε ἥλιος αὐτός, ἔμοιαζε πὸ πολύ μὲ
 τ' ὀλόγιμο φεγγάρι, τὸ αὐγουστιάτικο, πὸ εὐτὺς
 ὡς πεθάνει ἡ μέρα, ἀργουφώνεται αὐτὸ—ἐξαφτὲ
 ρουγο στὴν κηδεία—πίσω ἀπὸ τὰ ἑλληνικά μας τὰ
 βουνά, αἱματωμένο κι ἀπελπισμένο.

Τὰ νιοφυτεμένα δεντρούλακια τὰ λιγνόκορμα
 κ' οἱ ξεμοναχέμενοι κλάδοι τρεμουλιγίζανε σὲ ἀλα-
 φροπάτημα τοῦ ἀνέμου, ἐνῶ τ' ἀψηλά κυπαρίσσι
 τὰ γίρικα και πυκνόκλαδα στεκόντανε γραμμὴ
 γραμμὴ δίπλα στοὺς τάφους, ἀσάλευτα και συλ-
 λογισμένα. 'Όμοια στέκονται—θυμῶντε ;—σὲ κά-
 ποια κόνισματα βυζαντινά, δίπλα σὲ ἀγίους πὸ
 πεθαίνουν, ἀγγίλοι ψυχαρπάχτες μὲ σφιχτοδιπλω-
 μένα τὰ φτερά.

Κι ἔμως μ' ὀλην αὐτὴ τὴν ἀλυγισιά και βρ-
 ριογραμμισμένη τῶν θλιβερόψυχων κυπαρισσιῶν, τὸ
 νεκροταφεῖο Μονπρναὲς ἀρχίζει πιά τίς μέρες ἐκεῖνες
 να νοιῶθαι σὺδεντρο μιά βαθειὰ κ' ἡδονικιὰν ἀν-
 τριχίλα. Κάποια πουλιά ἀπάνω ἀπὸ τὰ μνήματα
 πετούσανε σάκευτὰ (μὴν εἶσαν χελιδόνια ;) και
 κάποιο μῆνημα χαρὰς κελιδιστὰ ἀφήνανε να πέφτει

ΦΑΟΥΣΤ.

Ποιά εἶν' ἡ ούράνια χαρὰ στὴν ἀγκαλιά της ;
 Στὰ στήθη της να ζεσταθῶ αν γυρέβω,
 πάντα μὴ δὲ γρικῶ τὴ συμφορά της ;
 'Ο ἐρμωσπίτης δὲν εἶμαι, ο λιποτάχτης,
 τὸ τέρας, τὸ χωρίς γαλήνη και σκοπὸ,
 πὸ βογγάει μὲς τὰ βράχια, σὰν ο καταράχτης,
 μὲ πόθου μανητὸ πρὸς τὸ γκρεμὸ ;
 Κι αὐτὴ πλάι, νουὲς ἀθῶος, καταχνιασμένος,
 σὲ καλυθάκι σὲ λιβάδι τοῦ βουνού,
 κι ὀλος ο κόσμος της κλεισμένος
 στὲς ἔγνιες τοῦ νοικοκυριού.
 Κ' ἐμὲ τοῦ θεομίσητου δὲ φτάνει τὸ
 πὸ ἔχω τὰ βράχια σείσει
 και τάρριξα σωρό !
 'Εσκαψ' αὐτῆς, τῆς γαλήνης της μνήμα !
 'Εσὺ, κόλαση, γύρεφες τὸ θῦμα !
 Βόηθα, κόντуне, σατανά, τὸ βάσανό μου !
 'Ας γένει εὐτύς, εἴτ' εἶνε να γενεῖ !
 Κι ἂς πέσ' ἡ μοῖρα της σωρὸς ἀπανωθὸ μου
 κι ἀντάμα μου κι αὐτὴ ἂς ἀφανιστεῖ !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Πὼς ἀναψε, πὼς πάλε καίει !
 Σῦρε δὸς της, τρελλέ, παρηγοριά !
 Τὸ τσέρβελό τους σὰν τὰ βρεῖ στενά,
 πὼς ἔφτασε τὸ τέλος κιόλα λέει.
 Χαρὰ στὸν πὸ γένναία κρατεῖ !
 Μὰ ἐσὲ σὲ ξέρω γιὰ κλάδι διακολεμένο.
 Σαχλότερο στὸν κόσμο δὲ βρίσκω ἄλλο τι
 ἀπὸνα διάλο ἀπελπισμένο.

ΓΚΑΙΤΕ

(Μεταφραστικὴ δοκιμὴ
 ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ)

ΔΗΜ. Π. ΓΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ 'ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιου» τῆς
 'Αλεξάνδρειας, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.
 Πουλιέται σὲ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιου»
 (Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
 φρ. 5. Γιὰ τοὺς συνδρομητάδες τοῦ «Σερά-
 πιου» και τοῦ «Νουμά» φρ. 3.

ἀπὸ δεντρο σὲ δεντρο.

Και τ' ἀκρόκλωνα μπουμπούκια, τὰ σφιχτοφα-
 σκωμένα και θροπνά, ἀρχίζαν να ζυπνοῦνε και ν'
 ἀπλώνουν στὸν ἀέρα τὰ χεράκια τους, πὸ τρέμανε
 κατακόκκινα ἀπὸ τὸ ἀνοιξιάτικο κρύο. Και κάτω
 σὲ χῶμα, τὸ νοτιμένο ἀκόμα ἀπὸ ἀπόμακρες χει-
 μωνιάτικες μπόρες, τὰ ταπεινὰ χορταράκια, πὸ
 σκληρά κι ἀχάριστὰ τὰ ποδοπατοῦμε ὀλοι, ἀγάλια
 ἀγάλια ξεκινούσανε, ἀπ' ὀλες τίς παρήμερες γωνιές
 και μὲ τῆς σοφῆς ἀγάπης τὴ γόνιμην ὑπομονὴ προ-
 χωρούσανε, προχωρούσανε κι ἀδερφοσιμίζανε τοὺς
 τάφους.

Ένας Εὐαγγελισμὸς ἔπεφτε βαρὺς ἀπάνω σ' ὀλη
 τὴ γίς κ' εἶσαν χιλιάδες ἀγάπης μαντατοφόροι
 Γραβριήλ τὰ χελιδόνια, χιλιάδες ὑποταχτικὲς, γλυ-
 κὲς Μαρίες τὰ φουσκωμένα δέντρα και παντοῦ,
 μέσα σὲ χῶμα, μέσα σὲ μάτια τῶν κλαδιῶν πὸ
 ἀρχίζαν να ξευστάζουν και ν' ἀνοίγουν, μέσα στὸν
 ἀέρα τὸ χρυσοπασπαλισμένο γύρη, παντοῦ ἀπαλό-
 τρεμε και ποθοανατρίχιαζε, μὲ δημιουργικιὰς ἡδο-
 νῆς παθιάρικο ρυθμό, μίαν ἀσεμνότητης Σύλληψης
 ἡ ἀπέραντη γλύκα.

Κι ἀκόμα πὸ πολλὴ ἀνοιξὴ ἀπλόχερα ἀσω-
 τεύανε μέσα σὲ νεκροταφεῖο, τὴν ἀπομνησμεριὰ-